

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ «ЗАПОРІЗЬКА ПОЛІТЕХНІКА»
Кафедра українознавства та загальної мовної підготовки
(найменування кафедри)

СИЛАБУС НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
ЗПВС 03 історія світової художньої культури
(назва навчальної дисципліни)

Освітня програма: 1. Дизайн промислових виробів і об'єктів.
2. Дизайн інтер'єру

(назва освітньої програми)

Спеціальність:

7.02020701 «Дизайн»
(найменування спеціальності)

Галузь знань:

6.020207 «Дизайн»
(найменування галузі знань)

Ступінь вищої освіти: бакалавр

(назва ступеня вищої освіти)

Затверджено на засіданні кафедри
українознавства та ЗМП
(найменування кафедри)

Протокол №1 від 14.08.2020 р.

м. Запоріжжя 2020

1. Загальна інформація	
Назва дисципліни	ЗПВС 03 історія світової художньої культури <i>Вибіркова дисципліна</i> <i>Цикл загальної підготовки</i>
Рівень вищої освіти	<i>бакалавр</i>
Викладач	<i>Сигида Галина Анатоліївна, старший викладач кафедри українознавства та загальної мовної підготовки</i>
Контактна інформація викладача	<i>(061) 7698375 кафедра українознавства та ЗМП + 38(050)4841209; e-mail: sygga12@gmail.com</i>
Час і місце проведення навчальної дисципліни	<i>згідно до розкладу занять: https://zp.edu.ua/rozklad-zanyat-ta-konsultacyi-19 дистанційне навчання - https://moodle.zp.edu.ua/</i>
Обсяг дисципліни	<i>Кількість годин – загальний обсяг 90 годин кредитів – 3 кредити ЕКТС розподіл годин: 28 лекцій - семінарських 62 самостійна робота вид контролю – іспит</i>
Консультації	<i>Згідно з графіком консультацій</i>
2. Пререквізити і постреквізити навчальної дисципліни	
<i>Пререквізити та постреквізити дисципліни «Історія світової художньої культури» наведено у структурно-логічній схемі.</i>	
3. Характеристика навчальної дисципліни	
<p>Вивчення навчальної дисципліни «Історія світової художньої культури» передбачає розв'язання низки завдань гуманітарної підготовки бакалаврів, зокрема:</p> <ul style="list-style-type: none"> - опанування систематизованих знань про шляхи розвитку світової художньої культури, - засвоєння теоретичних знань про магістральні художні процеси у світовому історико-мистецькому процесі, - оволодіння мовою певних мистецьких напрямків та знайомство з відповідною фаховою термінологією, - ознайомлення з цінностями, ідеалами, естетичними нормами різних культурно-історичних епох, національних напрямів і шкіл в мистецтві на прикладі найбільш значимих творів, - розвиток почуттів, емоцій, образного, асоціативного та критичного мислення майбутніх фахівців, - виховання художньо-естетичного смаку і культури сприйняття мистецького твору, толерантності, поваги до культурних традицій народів світу, - формування в майбутніх фахівців-бакалаврів навичок використання набутих знань та вмінь для розширення свого світогляду, пізнавального інтересу, вдосконалення художньо-естетичного рівня, усвідомленого створення власного культурного середовища. <p>Загальні компетентності:</p> <p>КЗ.01. Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності</p> <p>КЗ.02. Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово.</p> <p>КЗ.04. Здатність до пошуку, оброблення та аналізу інформації з різних джерел.</p> <p>КЗ.05. Здатність працювати в команді.</p> <p>КЗ.07. Цінування та повага різноманітності та мультикультурності.</p>	

Компетентності за дисципліною:

- знання специфіки виражальних засобів різних видів мистецтв;
- знання ідейних та естетичних причини появи та зміни творчих методів, їх взаємозв'язок на духовному та художньому рівні;
- знання художніх стилів та шедеврів духовної культури, провідних діячів науки і культури;
- розуміння особливостей художньої мови, комунікативних кодів мистецьких феноменів загальносвітового значення.

Результати навчання:

- **ПРН1.** Застосовувати набуті знання і розуміння предметної області та сфери професійної діяльності у практичних ситуаціях.
- **ПРН5.** Розуміти і сумлінно виконувати свою частину роботи в команді; визначати пріоритети професійної діяльності.
- **ПРН13.** Знати надбання національної та всесвітньої культурно-мистецької спадщини, розвивати екокультуру засобами дизайну.
- **ПРН14.** Використовувати у професійній діяльності прояви української ментальності, історичної пам'яті, національної самоідентифікації та творчого самовираження; застосовувати історичний творчий досвід, а також успішні українські та зарубіжні художні практики.
- **ПРН15.** Розуміти українські етнокультурні традиції у стильових вирішеннях об'єктів дизайну, враховувати регіональні особливості етнотришки у мистецьких практиках.
- вміння аналізувати явища культурного життя, усвідомлювати природу різних жанрів художньої творчості і видів мистецтв, орієнтуватися у багатому світі духовної культури;
- здатність розрізняти світобачення і світорозуміння кожної культурно-історичної епохи;
- спроможність збагачувати власний культурний досвід шляхом самоосвіти, творчо працювати над прирощенням і вдосконаленням культурно-освітніх знань;
- вміння використовувати набуті знання і досвід у практичній фаховій діяльності.
-

Метою вивчення курсу «Історія світової художньої культури» є засвоєння студентами знань з історії основних видів мистецтв, опанування ними магістральних напрямів розвитку художньої культури світу. Викладання дисципліни спрямоване на формування групи загальногуманітарних компетенцій. Курс з вивчення світової художньої культури також спрямований на те, щоб сприяти розвитку аналітичного і художнього мислення студента, допомогти виробити власну неупереджену оцінку складних процесів сучасного культурно-мистецького життя України та світу. Курс побудований з урахуванням новітніх досягнень вітчизняної та зарубіжної мистецької науки, у ньому акцентується увага на нових концептуальних оцінках ключових явищ багатовікової історії світової художньої культури.

5. Завдання вивчення дисципліни

Завданням навчальної дисципліни є:

- збагачення емоційно-естетичного досвіду студентів,
- формування культури почуттів,
- пробудження особистісно-позитивного ставлення до мистецьких цінностей;
- опанування учнями художньо-практичними вміннями та навичками, формування комплексу художніх компетенцій, що забезпечують здатність керуватися набутими знаннями та вміннями у самостійній діяльності, у процесі самоосвіти;
- розуміння учнями зв'язків мистецтва з природним, соціальним і культурним середовищем життєдіяльності людини, усвідомлення власної причетності до художніх традицій свого народу з одночасним розумінням особливостей інших національних картин світу;
- виховання культури міжнаціонального спілкування через вивчення художніх традицій народів різних країн.

6. Зміст навчальної дисципліни

Змістовий модуль 1. ХУДОЖНЯ КУЛЬТУРА ПЕРВІСНОГО СВІТУ І ДАВНІХ ЦИВІЛІЗАЦІЙ. Місце і функції художньої культури в системі цілісної культури. Класифікація видів мистецтва. Походження і причини виникнення мистецтва. Художня культура давніх цивілізацій Азії та Латинської Америки.

Тема 1. Місце і функції художньої культури в системі цілісної культури. Класифікація видів мистецтва.

Світова художня культура – єдність і багатоманітність. Художній образ – основний засіб відображення та пізнання світу в мистецтві. Функції мистецтва в культурі та суспільстві, розвитку особистості. Класифікації видів мистецтва. Зображально-виразні засоби різних видів мистецтва. Сутнісна характеристика видів мистецтв, понятійно категоріальна система і жанрове розмаїття. Співвідношення різних видів мистецтв на різних етапах еволюції світової культури.

Тема 2. Походження і причини виникнення мистецтва.

Теорії походження мистецтва: теологічна, естетична, трудова, ігрова, психологічна. Людина палеоліту та доби неолітичної революції. Формування основ художнього мислення: першообраз (світове дерево, богиня-мати); міфологічний рік (число, геометричний орнамент, рослина, звір); полярні категорії (світ/пітьма, життя/смерть, гора/низ) та міфологеми (хаос –

створення світу – порядок, життя – смерть – відродження). Архітектурні та живописні пам'ятки палеоліту та неоліту (Альтаміра, Ласко, Ніо, Стоунхендж тощо). Геометричний орнамент як символ переходу від хаосу до форми (круг, квадрат, трикутник, меандр).

Тема 3. Художня культура давніх цивілізацій Азії та Латинської Америки. Міфологія – головне джерело образів мистецтва Давнього світу. Відображення космогонічних міфів та природного середовища у храмовій архітектурі Месопотамії. Зикурати Етеменігуру в Урі та Етеменанки у Вавилоні. Типи палацових споруд. Оздоблення поверхонь будівель глазурованою цеглою – відмінна риса месопотамського стилю (Ворота Іштар, Дорога процесій, тронний зал Південного палацу у Вавилоні). Рельєф – головний елемент декору шумеро-аккадських та асиро-вавілонських палаців. Поєднання барельєфа та горельєфа у палаці Саргона II). Героїчний епос «Сказання про Гільгамеша» – основне джерело образів мистецтва. Реалістичні риси в рельєфах та фрескових розписах інтер'єрів. Ідея Вічного життя – основа давньоєгипетської культури. Міф про Осіріса та Ізиду. Обряд муміфікації та некрополь як матеріальне втілення ідеї Вічного життя (піраміди в Гізі, напівскельний храм у Дейр-ель-Бахрі, скельний храм в Абу-Симбел). Рельєф. Живопис. Архітектура наземного храму – символ самовідродження Ра (Карнакський храм, Рамесеум). Живописне і скульптурне оздоблення саркофагів та гробниць – магичний код вічного буття. Поєднання елементів фасного і профільного зображення у каноні Вічного життя. Відображення релігійно-міфологічної картини світу в традиційній духовній культурі народів Сходу. Індуїзм як стрижень художньої культури Індії. Епос «Махабхарата» та «Рамаяна». Архітектурне втілення містичного жертвоприношення та аскетичного подвижництва (храм Кандар'я Махадева у Кхаджурахо). Роль скульптури (техніка «набрякаюча форма») в зовнішньому декорі індуїстського храму. Буддійська ступа в Санчі – модель Всесвіту Давньої Індії. Кам'яний рельєф як літопис життя і діянь Будди. Фрескові цикли печерних храмів Аджанти – енциклопедія індійського життя. Тадж-Махал – зразок індо-мусульманської естетики. Індійська мініатюра – витончений жанр індо-мусульманського стилю. Космологізм як основа китайської культури. Прояв вічної гармонії Інь та Ян у пейзажному жанрі «гори–води». Образ світу у декоративній манері гунбі (Лі Сисюнь «Подорожні в горах»); пейзаж настрою в техніці сеї (Ван Вей «Прояснення після снігопаду в горах біля ріки»). Єдність слова, знаку та зображення як ідеал китайського живопису. Естетика сінто в японській культурі. Культ природних форм і краси буденного в архітектурі (святилище Амаерассу в Ісе) та літературі (жанр хоку і танка). Естетизація миті. Діалог Сходу і Заходу в культурі.

Змістовий модуль 2. ХУДОЖНЯ КУЛЬТУРА ЄВРОПИ. Художня культура

античного світу. Мистецькі напрями і стилі Середньовіччя.

Тема 4. Художня культура античного світу. Естетика античності. Антропоморфізм світосприйняття давніх греків. Міфологізм грецької архітектури (храм Афіни в Пестумі, Парфенон та Ерехтейон в Афінах), скульптури («Персей, що вбиває Медузу Горгону» в храмі Афіни у Селінунті, іонічний фриз Парфенона, горельєф «Гігантомахія» вітваря Зевса у Пергамі) та літератури («Іліада» та «Одісея» Гомера). Архаїчні кори та куриси – витoki грецької скульптури. Грецька скульптура ранньої (хіазм Поліклета), високої (гармонія Фідія) та пізньої класики (поривання Скопаса). Людина і фатум у давньогрецькому театрі (трагедії Есхіла «Прикутий Прометей», Софокла «Едіп-цар» та «Електра», Евріпіда «Іполіт» і «Медея»). Етруське світосприйняття як основа римської культури. Живописне оздоблення етрусських гробниць. Натуралізм портретної і храмової скульптури. Римська звитяга на славу державі – культуротворче кредо Давнього Риму. Планування Риму і архітектура як втілення ідеї величі держави (Римський форум, Пантеон, Колізей). Фреска і мозаїка – головні засоби декору римського будинку (вілла Містерій). Портретна скульптура римлян – предтеча європейської скульптури (Вітвар Миру, кінна статуя Марка Аврелія). Типи ранньохристиянських храмів: ротонда (мавзолей Галли Плацидії в Равенні) та базиліка (базиліки Сант-Аполінаре-ін-Классе та Сант-Аполінаре-Нуово у Равенні). Символіка розташування мозаїк у храмі (мавзолей Галли Плацидії та Сант-Аполінаре-Нуово). Традиції античного світу у європейській культурі.

Тема 5. Мистецькі напрями і стилі Середньовіччя. Еволюція базиліки. Романська базиліка (собор св. Петра, Муасак) – символ хресного шляху и спасіння через спокуту. Кам'яний декор як відображення життя середньовічної людини (тема страстей на порталах і капітелях колон). Поліхромність фрескового декору романських базилік. Альгамбра – синтез романської та мусульманської культур. Естетика готики. Готичний храм як образ світу (архітектурна структура, скульптура, шпалери-мільфлери, вітражі, музика). Монодія як основа середньовічної релігійної музики (григоріанський хорал). Регіональні варіанти готичного стилю в Німеччині (Кельн, Нюрнберг), Іспанії (Севілья, Толедо), Італії (Сієнна, Орв'єто). Героїчний епос, лицарська куртуазна лірика, народна проза (жанри байки, прикладу-проповіді) – джерела сюжетів середньовічної скульптури, живопису та мініатюри. Образи і сюжети середньовічної культури – «вічні» образи і сюжети в мистецтві наступних епох.

Тема 6. Художні традиції Візантії. В історії світової культури візантійській цивілізації належить особливе, видатне місце. За рівнем освіти, духовного життя, за силою виразності та одухотворенням образотворчого мистецтва Візантія багато століть стояла попереду всіх країн середньовічної Європи. Прямий нащадок греко-римського світу та елліністичного Сходу, Візантійська імперія завжди залишалась центром своєрідної і воістину блискучої художньої культури. Довгочасне постійне спілкування східного та західного світів, змішування греко-римських та східних традицій відбилися на культурі та мистецтві візантійського суспільства, його житті, релігійно-філософських ідеях, державному устрої. Головними видами образотворчого мистецтва стали: мозаїка, фреска та іконопис.

Тема 7. Художня культура Київської Русі. Історія художньої культури України неможлива без такої яскравої сторінки як доба Київської Русі. Окрім слов'янських традицій, творчість давньоруських митців зазнала значного впливу культур сусідніх народів, зокрема провідної християнської держави того часу — Візантії. Це добре помітно в архітектурі, монументальному мистецтві й іконописі Київської Русі. Розквіт образотворчого мистецтва Київської Русі відбувся після прийняття християнства і визначився орієнтацією на візантійське мистецтво. Візантійці створили художню систему, у якій панували суворі норми й канони, а краса навколишнього світу сприймалась лише як відблиск божественної краси. Головними ознаками візантійського стилю в архітектурі були хрестоподібне планування (так званий «грецький» хрест) і п'ятикупольна система будівель, а також надзвичайна ошатність інтер'єрів, оздоблених дорогими сортами мармуру, фресковим живописом, мозаїчними зображеннями та позолотою. Живопис та іконопис також створювався за чіткими правилами композиційного, образного та кольорового рішень.

Змістовий модуль 3. ХУДОЖНЯ КУЛЬТУРА ВІДРОДЖЕННЯ. Художня культура італійського Відродження. Художня культура Нового часу. Естетика бароко. Мистецькі напрями XVII – XVIII ст.

Тема 8. Художня культура італійського Відродження. Ідеали гуманізму в мистецтві Італійського Ренесансу. Проторенесанс в літературі (Данте Аліг'єрі «Нове життя») та живопису (фрески Джотто у церкві Санта Марія дель Арена в Падуї). Родоначальник італійської ренесансної архітектури Ф.Брунелескі (Капелла Пацці). Майстри раннього Відродження в образотворчому мистецтві (Донателло, Мазаччо, С.Боттічеллі). Нова естетика Високого Відродження: Д.Браманте (архітектура), Леонардо да Вінчі, Рафаель, Мікеланджело. Пізнє Відродження (венеціанська школа): А. Палладіо, Тиціан, Тинторетто. Розквіт поліфонії (школа «суворого письма»). Особливості Північного Відродження. Ренесанс у Нідерландах: Ян Ван Ейк (Гентський вівтар); Пітер Брейгель Старший «Мужицький» – «митець натопту»; алегорична творчість І.Босха. Ренесанс у Німеччині: майстер гравюри А.Дюрер; суперечливість таланту Л. Кранаха Старшого. Французький Ренесанс: школа Фонтенбло – поєднання літературних і художньо-митецьких образів (П.Ронсар, Россо Фьорентіно, Ф.Приматіччо, Ж.Гужон). Спадщина В.Шекспіра – вершина художнього відтворення характерів і ситуацій у словесному мистецтві. Трагічна доля ідеалів Відродження на початку нової епохи.

Тема 9. Художня культура Нового часу. Естетика бароко. Архітектурні особливості ансамблевого стилю (церква Іль Дезу Дж. Б.Віньоли і Дж. делла Порта в Римі). Творчість Л.Берніні. Формування нових жанрів у живописі (історичний, побутовий, натюрморт). «Великий стиль» П.-П.Рубенса. Поява нових музичних жанрів: опери (К.Монтеверді «Орфей»), інструментальних концертів (concerto grosso А.Кореллі та А.Вівальді). Вершина вільної поліфонії у творчості Й.-С.Баха («Страждання за Матфеєм»). Краса реального світу у спадщині М.Караваджо (Італія), Рембрандта (Голландія), Д.Веласкеса.

Тема 10. Мистецькі напрями XVII – XVIII ст. Естетика класицизму. «Великий стиль» Людовика XIV в архітектурі (Версаль, ансамблі Парижу). Класицизм у живописі (Н.Пуссен). Французький класицистичний театр (П.Корнель, Ж.Расін). Мистецтво рококо. «Галантні святкування» А.Ватто,

«пасторалі» Ф.Буше. Естетика Просвітництва. Філософські повісті Вольтера, міщанська драма Д.Дідро і сентиментальний роман Ж.-Ж.Руссо у французькій просвітницькій літературі. Революційний класицизм і ампір Ж.-Л.Давида. Оперна реформа К.-В.Глюка. Симфонізм Віденської класичної школи (сонатно-симфонічні цикли Й.Гайдна, опери В.-А.Моцарта, симфонії Л. ван Бетховена).

Змістовий модуль 4. ЕСТЕТИКА ХУДОЖНЬОЇ ТВОРЧОСТІ ХІХ – ХХ ст.
Естетичні принципи модерну і їх втілення в мистецькій практиці. Художня культура ХХ ст.

Тема 11. Естетика художньої творчості ХІХ ст. Естетика романтизму. Прийом антитези – магістральний художній прийом романтичного мистецтва. Музика – провідне мистецтво романтичної доби: розвиток жанрів пісні (Ф.Шуберт), програмного твору (Г.Берліоз), опери (Р.Вагнер), рапсодії (Ф.Ліст), фольклорних жанрів (Й.Брамс). Релігійна і літературна тематика живопису прерафаелітів (Д.-Е.Міллес, Д.-Г.Россетті). Пейзаж у романтичному живописі (К.-Д.Фрідріх, У.Тернер). Революційний романтизм та глибока філософія полотен Е.Делакруа, Ф.Гойї і Т.Жеріко. Естетика англійського парку. Європейська і американська романтична поезія і проза (поєми Д.Байрона, лірика Г.Гейне, романи і повісті Е.Т.А.Гофмана, В.Гюго, В.Скотта, В.Ірвінга). Принципи критичного реалізму в літературі 30 – 60-х років ХІХ ст. Історія французького суспільства у творчості О. де Бальзака і А.Стендаля. Багатоманітна і віртуозна проза П.Меріме. Викривальні соціальні романи Ч.Діккенса. Енциклопедія російського суспільства у творчості О.Пушкіна і М.Гоголя, І.Тургенєва, Ф.Достоевського і Л.Толстого. Політична сатира і гуманізм в живописі О.Дом'є і П.Федотова. Тяжка доля робітників і селян на полотнах Ф.Мілле і Г.Курбе. Реалістичні тенденції в національних музичних театрах: італійському (Д.Верді «Травіата», «Ріголетто», «Аїда»), чеському (Б.Сметана «Продана наречена»), німецькому (Р.Вагнер «Лоенгрін», «Валькірії»), російському (М.Мусоргський «Борис Годунов», Н.Римський-Корсаков «Садко», «Снігуронька», О.Бородін «Князь Ігор», П.Чайковський «Пікова Дама»). Побутова танцювальна музика у творчості «короля вальсів» Й.Штрауса.

Теми 12. Естетичні принципи модерну і їх втілення в мистецькій практиці.

Поява конкуруючих художніх методів і напрямів у художній культурі. Декаданс в європейській літературі (О.Уайльд, Ш.Бодлер, П.Верлен, А.Рембо, Є.Верхарн). Імпресіонізм в живописі: відкриття у художній техніці К.Моне і К.Пісарро; тематична і стилістична неповторність Е.Мане, Е.Дега, О.Ренуара. Постімпресіонізм В.ван Гога, Тулуза-Лотрека, П.Сезанна і П.Гогена як джерело майже всіх провідних напрямів живопису ХХ ст. Абсолютизація моменту в музиці К.Дебюссі і скульптурі О.Родена. Стиль модерн в архітектурі (В.Орте, А.Гауді). Синтез мистецтв в архітектурі.

Тема 13 -14. Художня культура ХХ ст.

Естетика модернізму. Нове бачення краси як заперечення єдності форми, простору

і кольору. Індивідуальна свобода митця і творчий експеримент: фовізм А.Матісса, експресіонізм Ф.Марка, примітивізм В.Руссо, кубізм П.Пікассо, абстракціонізм В.Кандинського, сюрреалізм Р.Магрітта і С.Далі. Нові техніки і напрями в музиці (додекафонія, алеаторика, нова Віденська школа). Новаторська музика російських композиторів А.Скрябіна та І.Стравінського. Конструктивізм в архітектурі Ш.-Е.Ле Корбюзьє (вілла Савой у Пуассі). «Великий стиль» у художній культурі тоталітарних держав. Принципи «народності» та авторитарності в тоталітарному мистецтві. Художня й естетична своєрідність культури США: література (Г.Лонгфелло, У.Уйтмен, Е.Хемінгуей), живопис (Е.Хоппер, Е.Уорхолл), музика (Ч.Айвз). Хмарочоси як новітнє втілення храмово-пірамідалної архітектурної традиції тольтеків, майя, ацтеків (Емпайр Стейт Білдінг у Нью-Йорку). Популярність афро-американського фольклору (казки-притчі, спірічуелс, блюз, джаз). Основні естетичні принципи постмодернізму. Нові види мистецтв і нові форми синтезу: кінематограф, інсталяція, висока мода (Д.Гальяно), комп'ютерна графіка та анімація. Музичне мистецтво II половини ХХ ст. (Бітлз, Пінк Флойд, «Нова хвиля»). Електронна музика. Маскультура і відродження архаїчних форм у художньому мисленні. Поп-арт. Діалог культур і глобалізація.

7. План вивчення навчальної дисципліни

№ тижня	Назва теми	Форми організації навчання	Кількість годин
1.	Місце і функції художньої культури в системі цілісної культури.	Лекція, с/р	6
2.	Походження і причини виникнення мистецтва.	Лекція, с/р	4
3.	Художня культура давніх цивілізацій Азії та Латинської Америки.	Лекція, с/р	8
4.	Художня культура античного світу.	Лекція, с/р	14
5.	Мистецькі напрями і стилі Середньовіччя.	Лекція, с/р	8
6.	Художні традиції Візантії.	Лекція, с/р	2
7.	Художня культура Київської Русі.	Лекція, с/р	2
8.	Художня культура італійського Відродження.	Лекція, с/р	2
9.	Художня культура Нового часу.	Лекція, с/р	8
10.	Мистецькі напрями XVII – XVIII ст.	Лекція, с/р	8
11.	Естетика художньої творчості XIX ст.	Лекція, с/р	8
12.	Естетичні принципи модерну і їх втілення в мистецькій практиці.	Лекція, с/р	8

13.	Художня культура ХХ ст.ч.1	Лекція, с/р	4
14.	Художня культура ХХ ст.ч.2	Лекція, с/р	8
			90

8. Самостійна робота

№ з/п	Назва теми	Кількість годин
1	Понятійно- категоріальна система і жанрове розмаїття видів мистецтв.	6
2	Художня культура Месопотамії: –архітектура; – скульптура; –епос.	6
3	Художня культура індіанців Південної та Центральної Америки.	6
4	Крито-мікенська складова античності.	6
5	Етруське мистецтво: живописне оздоблення гробниць, натуралізм скульптури.	6
6	Регіональні варіанти готичного стилю.	6
7	Ренесанс у Нідерландах та Німеччині (Ян Ван Ейк, П.Брейгель Ст., Л.Кранах Ст, А .Дюрер)	6
8	Естетика класицизму. «Великий стиль» Людовика XIV в архітектурі (Версаль, ансамблі Парижу).	6
9	Пейзаж у романтичному живописі.	6
10	Музичне мистецтво II пол. ХХ ст. (Beatls, Pink Floyd, «Нова хвиля»). Електронна музика.	8
	Разом	62

9. Система та критерії оцінювання курсу

Кожен рубіжний контроль передбачає два змістових модулі й оцінюється за 100-бальною шкалою. Вивчення курсу завершується іспитом.

Під час контролю враховуються наступні види робіт:

- активність роботи студента на практичному занятті оцінюється до 5 балів. (Всього 7 семінарських занять по 5 балів = 35 балів);
- перевірка конспекту лекцій – 20 балів;
- аудиторна контрольна робота – до 45 балів.

Підсумковий контроль визначається як середня двох контролів за перший та другий змістовні модулі.

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
90 – 100	A	відмінно	

85-89	B	добре	зараховано
75-84	C		
70-74	D	задовільно	
60-69	E		
35-59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

10. Політика курсу

Політика відвідування аудиторних занять (особиста присутність здобувача вищої освіти на заняттях). В умовах впровадження он-лайн-освіти за наявності об'єктивних причин (наприклад, лікарняні, стажування, мобільність, індивідуальний графік, знаходження на карантині і т. інш.) та за узгодженням з викладачем, освоєння навчальної дисципліни здобувачами вищої освіти може здійснюватися самостійно, на засадах академічної доброчесності. При цьому щотижня здобувач вищої освіти має звітувати через електронну пошту або через систему дистанційного навчання Moodle про стан виконання завдань та раз на тиждень (за графіком консультацій) виходити на онлайн-консультацію. Політика дедлайнів. Здобувач вищої освіти зобов'язаний дотримуватись крайніх термінів (дата для аудиторних видів робіт або час в системі дистанційного навчання Moodle), до яких має бути виконано певне завдання. За наявності поважних причин (відповідно до інформації, яку надано деканатом) здобувач вищої освіти має право на складання індивідуального графіку вивчення окремих тем дисципліни.

Політика академічної доброчесності. Дотримання академічної доброчесності здобувачами вищої освіти передбачає: самостійне виконання навчальних завдань, завдань поточного та підсумкового контролю, досягнення результатів навчання (для осіб з особливими освітніми потребами ця вимога застосовується з урахуванням їхніх індивідуальних потреб і можливостей); посилення на джерела інформації у разі використання ідей, розробок, тверджень, відомостей; дотримання норм законодавства про авторське право та суміжні права; надання достовірної інформації про результати власної (наукової, творчої) діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації; використання достовірної інформації з офіційних джерел при виконанні проектних завдань.

Політика дотримання прав та обов'язків здобувачів вищої освіти. Права і обов'язки здобувачів вищої освіти відображено у п.7.5 Положення про організацію освітнього процесу в Національному університеті «Запорізька політехніка»

(https://zp.edu.ua/uploads/dept_nm/Polozhennia_pro_organizatsiyu_osvitnoho_protseesu.pdf).

Політика конфіденційності та захисту персональних даних. Обмін персональними даними між викладачем і здобувачем вищої освіти в межах вивчення дисципліни, їх використання відбувається на основі закону України «Про захист персональних даних» (<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>). Стаття 10, п. 3 «Використання персональних даних працівниками суб'єктів відносин, пов'язаних з персональними даними, повинно здійснюватися лише відповідно до їхніх професійних чи службових або трудових обов'язків. Ці працівники зобов'язані не допускати розголошення у будь-який спосіб персональних даних, які їм було довірено або які стали відомі у зв'язку з виконанням професійних чи службових або трудових обов'язків, крім випадків, передбачених законом. Таке зобов'язання чинне після припинення ними діяльності, пов'язаної з персональними даними, крім випадків, установлених законом».

